

1971: Årsomsætning i 5.065 restauranter	3.192.000.000 kr.
1972: - - 5.617 -	3.521.000.000 -
1973: - - 6.046 -	3.997.000.000 -
1974: - - 6.606 -	ca. 4.500.000.000 -

Den gennemsnitlige omsætning pr. restaurant har således andraget:

1971	610.000 kr.
1972	626.000 -
1973	661.000 -
1974	681.000 -

Af interesse i denne forbindelse er tillige den i Danmarks Statistik (tabel 390) givne oplysning om hotel- og restaurationsbranchens andel i den samlede bruttofaktoriindkomst opgjort i faste priser (1955-priser):

År	Bruttofaktorindkomst i alt mia. kr.	Restaurationsbranchens andel mio. kr.	I pct.
1938	19,5	351	1,80
1960	35,6	408	1,17
1969	54,8	602	1,09
1970	56,2	665	1,18
1971	58,4	658	1,13
1972	61,1	667	1,09
1973	63,4	651	1,03

De nævnte oplysninger omfatter den samlede omsætning inden for branchen altså både af stærke drikke og ikke-stærke drikke samt madvarer. Alligevel er det af interesse at notere, at branchens andel af den samlede bruttofaktoriindkomst i 1938 som nævnt androg 1,8 pct., medens den allerede i 1960 var faldet til 1,17 pct. Endvidere kan det ses, at branchens andel i bruttofaktoriindkomsten har været stagnerende eller faldende også i årene efter 1970.

De nævnte statistiske oplysninger om antallet af restauranter med alkoholbevilling oplyser ikke noget om fordelingen af virksomhederne på de forskellige kategorier af restauranter – rene spiserestauranter, kroer, vinstuer o. lign. – baseret alene på servering af stærke drikkevarer samt cafeterier, grillbarer og lignende mindre virksomheder. Det er vist den almindelige opfattelse, at de senere år har været præget af en fortsat udvikling hen i retning af etablering af flere min-

dre restaurationer, herunder cafeterier, grill-barer o. lign. med udskænkning fortrinsvis af øl og i forbindelse hermed servering af få billige småretter samt smørrebrød. Denne udvikling falder i tråd med det almindeligt ændrede forbrugsmønster.

II. Vejledende synspunkter vedrørende praksis.

I restaurationsbranchens henvendelse til handelsministeriet hævdes det, at den gældende praksis med hensyn til bevillingsudstedelser generelt er for lempelig og vilkårlig, og at den geografisk er præget af meget uensartede bedømmelseskriterier. Desuden hævdes det, at bevillingsudstedelse ofte finder sted på et for ukritisk grundlag, og at der tages for lidt hensyn til ansøgerens økonomiske baggrund og faglige indsigt.

Bortset fra de i restaurationslovens § 14 fastsatte personlige betingelser for at opnå alkoholbevilling indeholder selve loven ingen bestemmelser om, hvilke hensyn der af de kompetente myndigheder – det vil sige kommunalbestyrelser, bevillingsnævn og landsbevillingsnævnet – kan eller bør lægges til grund ved afgørelsen af, om en alkoholbevilling skal imødekommes eller afslås.

Da man som nævnt ikke i selve lovteksten eller i bemærkningerne til denne har berørt spørgsmålet, og da man indtil handelsministeriets cirkulære af 4. marts 1974 ikke havde nærmere retningslinjer, måtte man indtil da støtte sig på lovens forarbejder.

Uanset formuleringen af restaurationslovens § 11, jfr. § 14, er det uden videre klart, at der ikke tilkommer bevillingsnævn og landsbevillingsnævnet et fuldstændigt frit skøn med hensyn til afgørelsen af, om en bevillingsansøgning skal imødekommes eller afslås. Den beføjelse, der er givet bevillingsnævnet og landsbevillingsnævnet, er givet med henblik på varetagelse af visse samfundsmæssige formål, og arten af disse sætter grænsen for, hvilke hensyn der kan lægges vægt på ved afgørelsen. Arten af de nævnte hensyn belyses af lovens forarbejder.

I den betænkning (nr. 539/1969) fra